

מזל טוב... מזל טוב

* ימי * הולדת *

29.1 ג'ון הרמץ
רביב פרלסון

30.1 גב' קלדיס בורמן
ישראל הדר
דינה קרמר (בן-צבי)
דוני וולר (נכד מ' כהן)

31.1 יגיל אורן
מותר נבו

* ימי * כישואין *

1.2 מלי ויניב גליק

2.2 ארי וגלעד שטיינר

1.2 וילי פינקוס
שוש סולומון
דודו פלמה
מור קולינס
שלומי זולטי

2.7 אילן גינת
ליטל עמר
אדו פוקט

3.2 גב' הילדה ברק
ענבר הרמן (נכדה ג. ריפקינד)

4.2 בוב ויניו
קשת בן-חיים (נכדה)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

* מזל טוב *

בן נולד

לשלומית ויהודה פרחי

* ברכות *

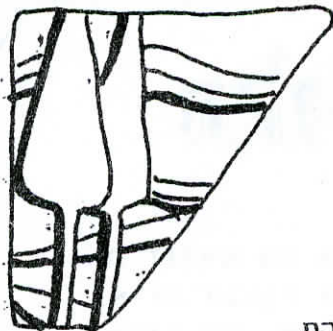
לסבא פרנק

ולכל המשפחה העניפה

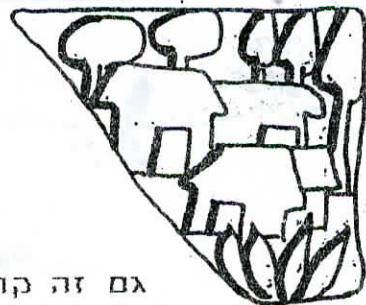
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

אורי

נשמע משהו?

גם זה קורה -

העורכת התפרפרה בתל-אביב, הכתבת המיועדת לכתובת
הטור חלטה, וכך בפעם הראשונה (?) בהיסטוריה
הארוכה של "דבר", חסר הטור האהוב שלכם.

ממילא כבר שמעתם את כל הרכילות. על התערובות שבהן
השתתפנו, תקראו בגוף העלון, ואם יש לכם חדשה מרעושה,
תכניסו (בציון שם המוסר...) לתא "דבר-הכפר" המחכה
לכם תמיד.

המערכת

בתערוכה הופיעו

"צמחי-מרפא-גליל"

הציגו בדוכן

"מיגדליף" - ו"עשב-חיטה"

היתה התעניינות מירבית.

הכינוס הראשון בישראל לרפואה משלימה

95/26 מקדימים בריאות לרפואה

מרכז הקונגרסים, בית הארחה שפיים, 22-25.1.1995

הדוכן של "הבונים" היה מרשים ביותר,
לפי עדות החברים, וההתעניינות היתה
ערה מאוד.

23-26 ינואר 95 גני התערוכה ת"א

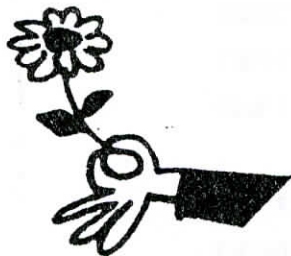

הלו, הלו, רודה!

את זוכרת את צריף ה'2? איך חילקת לנו סבון אחד לחודש?
ואיזה סבון! בצריף א' היה חדר קטן שבקושי היה מקום
לעמוד שם, אבל זאת היתה התחלה של "אספקה-קטנה".
עבר זמן ופתחת את חנות "אספקה-קטנה" (חנות של רודה),
במקום בו עומד משרד סדרן-עבודה וחלק מהנהלת-חשבונות.
ואיזו קפיצה! הגעת למקום בבנין החדש (כבר לא
"אספקה-קטנה" - היום זה מרכזלית).
בוודאי יש לך הרבה סיפורים וזכרונות. דברים טובים
ודברים לא טובים - אבל ככה הם חייבו.

תודה עבוד כל השנים של שירותך,
ובכלל זה בדברים אחרים שמעניינים אותך עכשיו.
בידידות

נטע

גיוק בלוקס שקט (ניילון) - פרווינקט צנוצ (וסל) אלמן איכות הסביבה

ביצלה מקומית, בנאות מקומיות, גפר גיוק צב אביב אלמן, אלמני
שילוחי, שיכול לבוא במאלל לשקט הניילון הניצחית והבלתי אגבאה
לצולק.

בט'2 בשבט הגיוקיס האלו (אטפו כלו) אלמניו אלמן וקנו אג לבוא
ההלמוני.

גובה אולאי ציו על הציצוב האורגני, האורגני, וההדפס, גובה אוקירי
הוא'2 צבוב הבז והגפירה.

הגיוק (אמר 2 10 שקלים אנשים ואנשים) אצל ברברה או ליכל ציו.
כל ההכנסות קודם לאילן.

2012/2/1

נכון לעכשיו

איזה מזל!

אתם באמת מאמינים שככה סתם פתאום נולד לו מזל חדש, ושמעתה אני כבר לא מזל דגים אלא מזל דלי? אני בטוחה שמישהו עובד עלינו, ועוד מעט הוא יצחק צחוק גדול, וכל האסטרולוגים למיניהם ידעו שעבדו עליהם.

ואולי לא? אולי באמת הייתי כל השנים מזל דלי ולא מזל דגים??? בעצם, לא כל כך משנה איזה מזל אני, העיקר שסוף סוף יש לי בעיה באמת רצינית להתעסק בה.

קיבוץ תמיד, קהילה לעולם ועד, וכו'...

הגיעו אלי לאחרונה הרבה סיכומים של פגישות, ישיבות, החלפת דעות וסימפוזיונים של אלה שהם בעד קיבוץ כזה או אחר מפה ועד להודעה חדשה, או אולי קיבוץ שתמיד משתנה.

לא אפרט כאן את רשימת כל הפרסומים האלה, אבל הם מצויים אצלי לכל מי שיהיה מעוניין לקרוא בהם ולהחזיר לי.

פגישה עם הנהלת "עמק החולה"

בעוד שבועיים ביום ב' 13.2.95 בערב תתארח אצלנו בכפר-הנשיא הנהלת "עמק החולה".

אני חושבת שלכשעצמו המהלך הזה של פגישות עם הקיבוצים הוא מהלך חשוב, ויפה שהנהלה מטריחה את עצמה לפגישות כאלה. הם רק עכשיו סיימו כמה שבועות של פגישות פדגוגיות על כל כתה וכתה (מדובר בשלושה ימים כל שבוע שבהם יושבים עד הערב כמעט, וחברי הנהלה משתתפים בדרך כלל בכל הישיבות האלה - תשאלו את ג'וני פרנק, הוא בוודאי עוד זוכר), והישיבות האלה באו לאחר המרתון של ימי הורים, כך שיש בהחלט מקום להעריך את המאמץ שהם עושים לבוא אלינו לכאן לדון אתנו על העניינים המשותפים לנו, כלומר, ענייני החינוך של הנערים שלנו בהווה ובעתיד (על מה שהיה בעבר אפשר אולי להתברך, אפשר להצטער, אפשר לשבח או להתנצל, אבל זה כבר עבר).

כל ההקדמה הזאת באה כדי לאמר שראשית, חשוב מאד שגם מצד כפר הנשיא ייעשה המאמץ להשתתף בדיון כזה (אפשר לבוא בנעלי בית). זאת הזדמנות להעלות עניינים חשובים ואני מקווה שזאת גם תהיה ההזדמנות לדון בהם. את הערב הזה מארגנת, מצד כפר-הנשיא, נורית אורן, ואליה יש להעביר שאלות או נושאים שאתם רוצים להעלות באותו הערב.

וזאת גם ההזדמנות לאמר שקרול בילגורי התפטרה מריכוז וועדת נעורים, וששוב אנחנו זקוקים באופן נואש למרכז לוועדה חשובה זאת, שלא לדבר על כך שאין לנו מרכז חינוך מאז שצילה סיימה את תפקידה לפני שנה וחצי.

לקראת פרישה:

בימים אלה אנו מקיימים כאן סמינר לקראת פרישה. הרבה מאמץ ומחשבה הקדישה וועדת החבר המבוגר בהכנת הסמינר, ובתור מי שלוותה אותם בדרך אני שמחה שסוף

המשך ←

סוף יצא הסמינר לדרכו, שיש בו כל כך הרבה משתתפים, ושהתגובות הן חיוביות. ספר לי חבר בן 70, כיצד הוא כבר כמה שנים מתכנן את הפרישה שלו, כיצד הוא לאט לאט הוריד מעליו תפקידים והתחייבויות, וכאשר ישתחרר מכל המחויבויות שלו הוא יהיה פנוי לגמרי ל-172 הפרוייקטים שמחכים לו ושהוא מחכה להגיע אליהם. אני ממש הערצתי את הגישה, ורק אמרתי לעצמי שאינני רוצה לחכות כל כך הרבה שנים, ושאני מקווה להיות מספיק בריאה כשאגיע לשלב זה, כי גם לי מחכים 172 פרוייקטים, ועוד 1720 ספרים שאני רוצה לקרוא.

ובינתיים, ברכותי לבית הזהב, שימשיך להיות פעיל ומלא תוכן. אני מצדי עדיין מחפשת מקום גדול יותר לבית הזהב, כדי שיוכל לתת יותר פתרונות ליותר אנשים, אבל לפחות קבענו עובדה שהמוסד הזה קיים אצלנו, ושאפשר רק להגדיל אותו, ולא לסגת ממנו.

תחנת ההמתנה שלנו בצומת:

שוב ושוב מחבלים בתחנה בצומת, חברים מדווחים לי על התבלות ואנו עושים כל מאמץ לתקן מיד. איזה תענוג משונה מוצאים לעצמם הוונדליסטים האלה?

להרים את המורל:

הבקורת שקבלתי לפני שבוע על "נכון לעכשיו..." באה דווקא מהאדם הכי קרוב אלי, הוא אמר לי שהתפקיד שלי הוא להרים את המורל ולא לכתוב דברים כל כך מדכאים. אז אני אנסה להרים את המורל: ראשית, נמסר לי ממקור מהימן שלא רק אנחנו מרגישים כרגע ב-down, ושיש עוד קבוצים במצב כזה, אז הנה - צרת רבים היא חצי נחמה, אבל כידוע צרת רבים היא לא יותר מחצי נחמה. שנית, צוות שינוי עובד במרץ, וכך גם צוות שינויים בענף המזון (מי שמעוניין להצטרף לבקורים בקבוצים שעשו שינוי בענף המזון שיתקשר לדייויד פרנקלין), כך שבקרוב נוכל לעסוק כבר בדיונים ולא רק בספקולציות בחברה. ושלישית, בניגוד לשמועות עקשניות - אין לי כוונות לרוץ בפריימריז מטעם התק"ם ו/או הגליל העליון, כך שאני לא אלחם על יום חינוך ארוך. האם עכשיו העליתי את המורל של כמה ילדים?

נו שוף, לפחות ניסיתי.

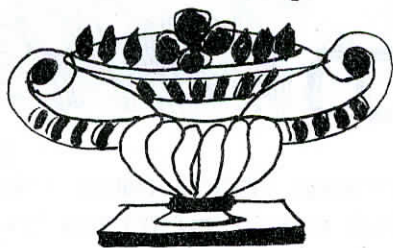
ואם עדיין המורל ירוד, אז בואו הערב לצוותא +30 יהיה כיף! וכל זה נכון לעכשיו

לידיעת כל הציבור:

אנו מבקשים מכל מי שאינו ילד/ה, נער/ה שהולכים לבית-הספר, לא לקחת לנו מהלחמניות, ממרחים ופרי, כי לפעמים לא נשאר לנו.
תודה
מהתלוננים, נעורון, נעורים

אורת החיים בסין

קראתי ספר אוטוביוגרפי מדהים,
ומצרפת פה קטע שאני חושבת
שיענין אתכם.
זה מ"המהפיקה-התרבותית" בסין,
והסופרת מדברת על שנת 1973
כשהיא נשלחה מהעיר לכפר.

"זה היה בדיאנג, כשלמדתי להכיר את אורת חיייהם האמיתי של איכרי סין. כל יום התחיל כאשר ראש צוות הייצור חילק את העבודה. כל האיכרים היו חייבים לעבוד והשתכרו עבור יום העבודה במספר נקודות קבוע מראש. מספר הנקודות שצברו, היה מרכיב חשוב בחלוקת סוף השנה. האיכרים קיבלו אוכל, חומר הסקה ועוד צרכים יומיומיים, ובנוסף, סכום כסף מזערי מצוות הייצור. אחרי הקציר ותשלום המס למדינה, צוות הייצור חילק כמות שווה לכל, ואותה כמות פחות רבע בערך לכל אישה. ילדים מתחת לגיל שלוש קיבלו חצי מנה. מאחר והיה ברור שגם ילדים מעל גיל שלוש לא יכלו לאכול מנה של מבוגר, היה רצוי ללדת יותר ילדים, כך שהשיטה פעלה כתמריץ נגד הגבלת הילודה. אחרי החלוקה הבסיסית שאר היבול חולק לפי מספר נקודות העבודה שצבר כל אדם.

פעם בשנה, האיכרים התאספו על מנת להחליט על מספר נקודות העבודה שיחולקו לאדם. אף אחד לא ויתר על נוכחותו באסיפות אלו, אך בסופו של דבר, חולקו קרוב הגברים הצעירים וגברים בגיל העמידה עשר נקודות, ולנשים שמונה. היו מספר אנשים שהוסכם על ידי הכל, שהם חזקים במיוחד, והם קיבלו נקודה נוספת. "אויבי-המעמד", כמו בעל הבית לשעבר של הכפר ומשפחתו, קיבלו כשתי נקודות פחות מהאחרים למרות העובדה שהם עבדו לא פחות קשה ובדרך כלל קיבלו את העבודות הכי קשות.

נאנה ואני, כיוון שנחשבנו "נערי-עיר" בלתי מנוסים, קיבלנו ארבע נקודות בלבד, אותו מספר שקיבלו ילדים שבקושי הגיעו לגיל ה"עשרה". אמנם נאמר לנו שזה רק להתחלה. המספר שקיבלתי אף פעם לא שונה. כיוון שהיה מעט מאד הבדל בין יחידים מאותו מין לגבי מספר הנקודות היומיות, המספר שצברו היה תלוי בעיקר במספר הימים שעבדו ולא בכמות או באיכות העבודה שנעשתה. היה זה מקור מתמיד של תרעומת בין הכפריים ולא עודד יעילות. כל אחד בדק את חברו על מנת שלא להשקיע יותר ממנו. הנשים הרגישו מקופחות, כיוון שעבדו באותה העבודה בדיוק, אבל השתכרו שתי נקודות פחות מהגברים, וכך היו בלי סוף ויכוחים....."

לא מזכיר לכם את השיחות מסביב לשולחן בחדר-אכל?

שוש ס'

אני מאמין

יומיים אחרי מעשה החבלה המחריד והמזעזע בבית-ליד, הלב מלא עצב, והאדם אינו מסוגל לתפוס את עוצמת הזוועה. זה קורה כאן, זה קרה בארגנטינה. זה יכול לקרות חלילה מחר או מחרתיים בלונדון, ביוהנסבורג, בלוס-אנג'לס או במלבורן. שונאים אותנו כיהודים, וכישראלים, ואין לזה שום הגיון. מי שאומר: "שנמאס לי, אני יוצא, אני עוזב את המשחק", אינו מבין שבמשחק הזה אין יוצאים, אין מחליפים ואין פסק-זמן. ומי שמאמין, ובעבר היו כאלה, שע"י זה שישנה את השם מאשכנזי לאשטון ומלוי ללויס, ולא יבקר בבתי-כנסת ולא ימול את בנו, הוא יציל את עצמו, הרי הוא רק משלה את עצמו. וזה ש"בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו", חתם על גורלנו ועתידנו. אנחנו יהודים ואין מזה מנוס ועל כן עלינו לחיות את החוויה היהודית בכל לבנו, בכל נפשנו ובכל מאודנו - איש איש בדרכו.

לפני קרוב לחמישים שנה, חברי ואני החלטנו שחיי הגלות עם כל המשתמע מהם - השפלה, שנאה, חיים בחסד ה"גוי הטוב", התבוללות וכדומה - אינם לטעמנו וכך לא נמשיך לחיות. על כן נפרדנו ממשפחה, מתרבות, מחברים, מהתבססות, ועלינו למקום הזה. ידענו ימים קשים יותר וימים טובים יותר, אבל אלה שנשארו - והיו רבים שלא נשארו - היו בטוחים שמעשנו פותח דף חדש בתולדות עם-ישראל. ולא טעינו. הקמת ישוב באזור קשה זה, עלה לנו בדם, במחלות, בהרהורי-לב, באכזבות וגם בשמחות ובצחוק ובהמון ילדים שהאמנו שהם יראו את מעשינו וימשיכו את מפעלנו. והבנים, חלק מן הבנים, אינם מבינים את המעשה וחורטים על דגלם "האדם חי פעם אחת בלבד ועל כן עליו לחיות במקום שטוב לו" ומי יודע היכן יימצא "הטוב לו"?

לפני חמישים שנה, שוחרר מחנה ההשמדה אושוויץ ועד היום הזה האנטישמיות לא רק שהיא לא נעלמה, היא מתעצמת וחוגגת ומשקרת במצח נחושה שהשואה מעולם לא היתה ורק בתעמולה היהודית היא קיימת. ועל כן השאלה הגורלית: "איך?"

אינני בטוח אם פה ב"ארץ חמדת אבות תתגשמה כל התקוות". אבל צדיכים לעבוד על זה. ואני מאמין שבקבוצ - חברה שוויונית יותר, תומכת יותר, דואגת יותר, חלק מהתקוות התגשם.

נכין לכם סנדוויצ'ים

בסיפור הידוע, הבן שנמאס לו מכל מה שמצוי בבית אומר בכעס: "אני עוזב" ואימו הפולניה הדואגת אומרת: "טוב אז אכין לך סנדוויצ'ים". בשנים הראשונות של קיום הקבוצ, עמדנו בפני סחף בלתי פוסק של עזיבות, שמועות על עזיבות שבדרך ולחשים על הוא והיא שכבר מחפשים מקום טוב יותר - אולי בביזנס של אבא שממנו ברחו. החלטנו אז החלטה קשה, כואבת ונכונה: עד לתאריך מסוים כל מי שבכוונתו לעזוב, יקום וילך ואנחנו נכין לו פרוסת-לחם, חצי ביצה קשה וששה זיתים - כי זה מה שהיה.

והיום אולי צדיכים להחליט החלטה דומה. אבל כל ישלה את עצמו מי שיוצא שישאיר רק חובות שלא ישלם. עלינו להחליט שאם למד למודים ארוכים, שווקים יקוּזז מהסכום המגיע לו. והאם הוא/היא משאירים הורים זקנים כאן, יוטל עליו חלק מתמיכתם, כי כך דרכו של העולם שהוא/היא רוצה בו.

המשך בעמ' ..

ומי יחיה כאן? הכלכלן הציניקן היודע, אמר לנו: אם יעזבו א חברים, המצב הכלכלי ישתפר כי בלאו הכי המפעל מתקיים על עבודה שכירה והוא ימשיך להזרים כסף לקבוצ. ומי יבואו במקום העוזבים? אנשים שהתנסו בעיר ויודעים שהחיים אינם לא וולבו ולא בית בסביון ולא משכנתא, ולא טיפול אורטודנטי לילדים, ולא דאגה לקורת גג, ולא חרדה מפני פיטורי יעילות מהמפעל או העסק בגיל חמישים. אולי בני העוזבים שזוכרים טוב יותר מהוריהם והשפתנים שקבוצ הוא לא רק נוף ואקלים גליליים, אלא חברה - לא קהילה אמורפית שאיש אינו יודע מהי - עם כל המשתמע מזה. אחד מרודפי השינוי כתב לנו: "אם לא יהיה שינוי, יהיה כאן רק בית-אבות". ובכפר-בלום היה שינוי ונשאר כמעט רק בית-אבות.

חזק ואמץ ושבת שלום

אריק א'

טיול לירדן

הטיול לירדן

הנני רוצה להזכיר לכל אלה שמתכוונים להשתתף בטיול לממלכת-ירדן, שעליהם לבדוק את תוקף דרכונם הישראלי שברשותם, הצריך להיות בתוקף לפחות עד אוקטובר 1995 - 6 חודשים מעבר לתאריך הטיול.

אציין שהיציאה מהארץ לתושבי המדינה היא אך ורק בדרכון ישראלי, גם אם ברשותם דרכון זר אחר. אני עומד לרשות כל אלה הרוצים לברר פרטים בקשר לדרכונם, לצורך הארכת תוקפו או חידושו. הארכת התוקף מבוצעת חינם אין כסף, בזמן שאגרת חידוש דרכון יינה 140 ש"ח - וצריך גם 2 תמונות בעת הזמנתו.

יצחק עדר

נציג משרד הפנים במקום

זכּון - אנהנו יודעים:

כשמפקד מאחר - הוא לא מאחר, הוא "מתעכב"....
כשמפקד נופל - הוא לא נופל, הוא יורד לבדוק את השטח....
ובאותה מידה:

כשחבר מבוגר לוקח מנות מיותרות ביום שישי בערב, הוא לא לוקח אותן
לבעלי החיים שלו - הוא לוקח אותן ל"אורחים שלו"....
וכמובן כשחבר מבוגר גונב מכונית, הוא לא גונב מכונית -
הוא "משאיל אותה" - למנוע תאונות מנהגים חדשים אותם הוא מלמד....

אבל, צוות מרכולית יקר:
הפעם הגזמתם!!! ולחלוטין!!!
יש הרבה מאד הבדלים, בהרבה מאד נושאים, בין מבוגרים וצעירים.
אבל בכל זאת - גניבה היא גניבה!
גם אם חבר מבוגר ביצע אותה, ולא נער/ה
בעיני החוק כולנו שווים!
והערות בנוגע לגניבות, באם ביצענו אותן,
מגיעות לכולנו!

- הנעורים -

בתקווה לשינוי מהותי בגישה.....

כל בוקר בשעה 07:00, עולים שני חברים ושתי חברות ל"אוטו של חסן"
ונעלמים מן האופק במשך כל היום. לאן הם נוסעים? מה הם עושים? החלטתי
להתחקות אחרי הענין, וביום בהיר אחד (יום ראשון ליתר דיוק), הסתננתי
למכונית. יוצאים צפונה ובמבואות קרית-שמונה פונים ימינה - לאזור
התעשייה. עוצרים ליד בנין נאה בן 5 קומות משולט בשם "מיגל". מהו
מיגל? "מרכז ידע גליל" - וחברינו שם הם ג'ורג', יהודה, הילה וקרן.

הבוקר מתחיל בשתיית כוס קפה ב"ספריה של ג'ורג'". "זוהי הספריה היחידה
במזרח-התיכון שאין בה ספרים", מכריז ג'ורג' ומדליק סיגריה. "זוהי גם
הספריה היחידה שאני מכיר שבה מותר לדבר, לשתות קפה ולעשן". ובאמת,
במדפים מסביב כמעט ואין אף ספר אלא שפע של חוברות - שנתונים, רבעונים,
ירחונים, בעלי שמות שוברי שיניים כגון: MYCOLOGIST, AVIAN DISEASES,
AMPHIBIA REPTILIA וכו'. לכאן באים החוקרים לדפדף בחומר חדש, סטודנטים
ונוער יושבים ומכינים עבודות גמר. ג'ורג' גם הכתובת להזמנת ספרים. אבל
עיקר התעסוקה שלו, היא בתרגום ועריכה של עבודות מחקר, בקשות למלגות
מקרנות שונים וגם פרסום תוצאות מחקר. "לא תמיד המדען המוכשר הוא גם
גאון לשפות", אומר ג'ורג'. וזה בלשון המעטה לפי כמה מסמכים באנגלית
ועברית בסיסית שהראה לי. בין המדענים יש עולה מרוסיה, שבונה תחנה
לקליטת קרינה קוסמית ממוקמת על משאית(!) בפסגת החרמון. ג'ורג' עובד כאן
כבר 7.5 שנים, והוא בין וותיקי המרכז.

המשך

ג' ורג' מעלה אותי קומה אל המעבדה של הילה - לפי השילוט עוסקים כאן בביולוגיה מולקולארית, אמונולוגיה וגנטיקה. הילה בצוות שעובד על פיתוח תרכיב לחיסון יותר יעיל נגד המחלה גמבורו הנגרמת ע"י וירוס התוקף את מערכת החיסון של העופות באזור. "אני מדביקה תאי עש-לילה בוירוס הנושא גן של גמבורו" מסבירה הילה, ומשאירה אותי פעורת-פה ועיניים מול מדפים עמוסים מאות בקבוקים וצנצנות בגדלים שונים ומסודרים בסדר א'-ב'. "זהו כלי מהפכני" אומרת הילה, "מכשיר משכפל D.N.A.", שמו P.C.R., כלומר POLYMERASE CHAIN REACTION INSTRUMENT. אני יכולה רק להאמין לה. אני ניגשת לארגז ובתוכו בקבוקים רוקדים בקצב קבוע. "תראי איך שזה חמוד" אומרת הילה. "הוא מטלטל בעדינות את התאים בבקבוקים כדי לאוורר אותם". "עוד מעט אוסיף וירוס לתאים אלה של עש-לילה".

"עינב גולן וענת ניצן עשו עבודות הגמר שלהן במעבדה שלי, הן ממש עושות ניסויים במעבדה בהדרכה של מישוה במעבדה, ואחר כך כותבות עליהם. עינב למשל בדקה דמים מעופות מהלול הנסיוני בכפר-הנשיא במעבדה. במעבדה שלי יש רק מחקר. במעבדות בקומה ג' מבצעים בדיקות למיניהן - קרקע, מים, מזונות. כללית, יש להבין שעבודות המחקר והנסוי כאן הן יישומיות - רובן לפי הזמנה ודרישה מצד תקלאי האזור. לכאן מגיעים גם דגמי קרקע ומים לבדיקה - זהו מקום שנותן פתרונות לבעיות האזור.

הילה מעבירה אותי אל התחנה הבאה - "היכנסי לבית מספר 2 שלי" מתלוצצת קרן. היא כבר עובדת במקום חמש שנים (בהתחלה עבדה חלקית). "יש לנו מעבדה מצויידת יפה", היא אומרת. "אין לנו מה לקנא במעבדות באוניברסיטה". המקום גדל מאד בשנים האחרונות. עובדים כאן הרבה חוקרים חדשים - בחלקם רוסים אבל גם הרבה ישראלים. לא מעט מהם "קיבוצניקים לשעבר". לקרן יש סיפוק מהעובדה שהיא משלבת עיסוק במדע עם עבודה עם תלמידים. היא מדריכה עבודות גמר בתל-חי ובתיכון. כמו כן היא אחראית על קורס מעבדה לזואולוגיה בפקולטה לחקלאות בתל-חי. יחד עם אחרים, היא גם משתתפת בקייטנה לנוער שוחר מדע מכיתות י"א-י"ב. מחוץ להדרכה היא עובדת על פרוייקט קשור לקרפיונים - מציאת חומר הורמונלי שיאיץ את הגידול בדגים ובעבודה על רבייה של דגי נוי - עבודה זו תקדם אותה לקראת דוקטורט.

ועכשיו אנחנו עולים לקומה ד' - קומת ההדרכה. קומה זו מוקדשת כולה לחינוך מדעי ולהדרכה. לכאן מגיעים כיתות שלמות. החל מכיתה ב' כדי לטעום טעם ראשון של מחקר מדעי. ("מבוא-הגליל" עדיין לא, אבל מתארגנים לקראת). מלבד כיתה מרווחת, ואולם הרצאות קטן, ישנם מספר תאים, מעבדות זוטא, עם מיקרוסקופ ומכשירים שונים, המאפשרים לתלמיד יחיד לעבוד בריכוז וביעילות לכאן גם מגיעים הגדולים יותר כדי לבצע עבודות גמר. (ענת ניצן הכינה עבודת גמר בנושא תוכים, ועינב גולן בנושא עופות). יש תלמידים העורכים ניסוי בביולוגיה יחד עם תלמידים בארה"ב ובברזיל. הם מחליפים את תוצאות המחקר באמצעות מחשב! כל המרחב בהיר ומרווח - ממש מעורר תאבון למדוד.

הגיעה השעה לרדת שוב לקרקע - בכמה מובנים. אלף, יורדים לקומת הקרקע ובית, עוזבים בנין חדש, מואר היטב, מרווח, ועוברים את הכביש אל הבנין הישן המקורי של מיג"ל, שבו שוכנת ממלכת הדגים. כאן יהודה עושה לי הכרה עם מנהלת המחלקה - אבלין המרשג, אימו של רובי 'שלנו!

"כאן אצלי 'קופת חולים' של הדגים" היא מתלוצצת. "רק אתמול בערב הייתי במנחת כדי לקבל דגים שסובלים ממחלה בלתי מזוהה". לרוב יש צורך להקדיב את הדג כדי לבדוק את הזימים - אבל אם זה דג יקר במיוחד אני מנסה לקחת רק חלק של הזימים מן הדג החי. מתחילים בסיוור מודרך צמוד של יהודה. לא אגיד שהוא מכיר כל דג בשם אבל קצת מוזר לשמע כשהמדובר בדגים, משפטים כמו "מכינים להם מי מלח בדיכוז של מי ים ויוצרים גלים, כדי שידגישו בבית" או "הם צריכים טבח טוב שיכין להם את האוכל שהם אוהבים" (במקרה זה ביצי יתושים).

בבנין זה הרצפות מבטון מחוספס, למנוע החלקה, השולחנות רעועים משהו, צפוף במקצת. מרבית החדרים תפוסים על ידי אקווריונים בגדלים שונים - לפעמים זוג לחוד - לפעמים אוכלוסיה יותר גדולה.

עיקר המחקר מתרכז בפיתוח שיטות יותר רווחיות לגידול דגי נוי של מים מתוקים. באקווריון הראשון אני רואה שני דגים יפים וגדולים - "זהו מלך האקווריון, מסביר יהודה, "מחירו יכול להיות 300-500 ש"ח.

כאן אנחנו מנסים לפתח שיטה לגדל צאצאים באופן מלאכותי. בסוג זה של דגים הנקבה מפרישה סוכרית מדפנות הבטן, והדגים נצמדים עם התבקעותם אליה וניזונים מהפרשה הזאת. הצרה היא שכשהם מגיעים לגודל מסויים היא אוכלת את חלקם. המטרה שלנו היא להוציא את הביצים לפני התבקעותם ולהצמיד אותם למתקן מקרמיקה. הגרמנים הצליחו ליצור מתקן טוב מאוד אבל הוא יקר. פנינו לרינה כהן והיא הכינה לנו מתקן "שמעתם סיפור?

והנה עוד מפלאי הטבע, מתחזקים על ידי האדם: "במיכל זה אנחנו משדכים זוגות. מכניסים מספר דגים בוגרים לשטח מופרד על ידי קיר, אבל עם מעבר צר בין החללים. תוך זמן קצר נוצר זוג בצד אחד של המיכל, כשהזכר שומר על טריטוריה ולא נותן לדגים נוספים להיכנס.

המטרה הבסיסית של המחקרים שלנו היא להגדיל את הרווחיות של הענף. פנו אלינו מקיבוץ דן, ששם מגדלים את דג החידקן, sturgeon באנגלית, שממנו מפיקים את הקאוויאר. הם מעוניינים לקבל ממנו את הנוסחה למנת המזון האופטימלית של קצב גידול לעומת יוקר המזון. דג זה הוא מעדן לאכילה אבל... לא כשר. אין לו קשקשים.

בכל אקווריון שוכנים גם מספר דגי חתול, שהם כידוע הנקאים של האקווריון. יש גם מחקר של מחלות דגים - כאן מדביקים את הדגים במחלות שונות (שלא נידע...) ומרפאים אותם בשיטות שונות. כך אפשר לראות לאילו מחלות הם מחוסנים.

בחדר מופרד יושבות בכלוב צר מספר ארנבות ענקיות - המשמשות לייצור נוגדנים. "לא צפוף להם?" אני שואלת, אבל כנראה כלפי ארנבות לא פועל הלב הרחמן של יהודה. "הכלוב של הארנבות מתאים לאחזקת ארנבות בתנאי מעבדה ושימושי בכל המעבדות בארץ". הוא טוען.

ולבסוף נכנסים למחלקת התוכים. ציפורים יפיפיות בצבעים וגוונים עדינים ושונים. סימפוניה שלמה של צפצופים ושריקות וטרטורים. על תוכים אלה ערכה ענת ניצן את הניסויים הקשורים לעבודת הגמר שלה.

תם הביקור. מזמן לא ביליתי בוקר כזה מעניין. ובמיוחד התרשמתי מההתלהבות, והאווירה הטובה של שיטוף פעולה. כל אחד לחוד ציין את הפרגון ההדדי. "גם ארוחת צהריים אנחנו אוכלים במשותף" מציינת קרן. ובסיום, תודה ליהודה ש'הקפיץ' אותי ל"אגד, ק-8.

אנגה

דברים ליד הקבר

לסבתא לילי,

אם מוזר לכם כינוי זה, אציין שזה היה דימוייה אצלי: אשה וסבתא נאה ומטופחת, שהסכימה שאקרא לה בשם זה.

מוצאה ממשפחה יהודית, מהאיזור המזרחי של קיסרות פרנץ-יוזף, האוסטרו-הונגרית, שהיגרה לוינה הבירה, שם נולדה. לאחר מלחמת העולם הראשונה, עברה המשפחה לברלין, עיר בה הכירה את בעלה מרדכי, שחמק לשם מאימת הגיוס לצבא הפולני - היתה זו חתונת מיזוג-גלויות, כי לא היה נהוג כל כך להתחתן עם "יהודי מהמזרח". הזיווג עלה יפה, גם אם התברך רק בבת אחת, רות. הם התפרנסו בכבוד בענף-ההנעלה, כשהאשה עוזרת לבעלה בחנות.

עם עלות היטלר לשלטון, התחילו הבעיות הכלכליות, שהלכו וגברו עד שהחליטו ב-1939 לברוח. הם גנבו את הגבול לבלגיה, ברגל, ומשם עברו לצרפת להתיישב בעיר רואן, שבה מצאו קהילה יהודית. כמו כולם שם, הוציאו את פרנסתם מענף הסריגים, (BONNETERIE כלשונם).

רק באו אל המנוחה, פרצה מלחמה חדשה והגרמנים כבשו את צרפת. שוב התחילו צרות, גם אם גרו בחלק הלא כבוש כביכול של ארץ זו, כי היו זרים שם (ETRANGERS). כשממשלת וישי התחילה ב-42, לעצור את היהודים ולמוסרם לגרמנים לגירוש מזרחה, הסתתרו עם עוד כמה משפחות יהודיות, בכפר באיזור הרי הלואר (HAUT LOIRE) וחיכו לשחרור צרפת. לכפר זה הוענק התואר "חסידי אומות העולם", כי התייחד בזה שכולם ידעו מי הם הזרים וכאחד שמרו על הסוד.

לאחר שיחרור צרפת ב-44, חזרו לרואן להתחיל מחדש, אבל לאחר עלייתה של רות ארצה, גמרו בליבם להגר לארצות-הברית, ועשו זאת בשנת 49, בערך. פרנסתם שם היתה יותר קשה ואם האב חזר למקצועו המקורי בתעשיית ייצור הנעליים, עזרה האם לגמור את החודש בעבודה בבתי-חרושת לדברי הלבשה. (CONFECTION).

הם היו מבקרים לפעמים בארץ, לראות את הנכדים, אבל ביתם היה פתוח לכל יוצאי המשק. זכורני כשבטי, אני והילדים, ביקרנו בשנת 63 בניו-יורק, הזמינו אותנו לביתם והכנסת האורחים היתה מהממת.

בהגיעם לגמלאות, עבר הזוג בשנת 64 לחיפה, והירבו לבקר כאן, וגם בחוץ-לארץ. באחד הטיוולים האלה, שכלה את בעלה מרדכי, והוא הובא לקבורה כאן. היה לה מאד קשה להתגבר על אבידה זו, כי הוא היה הפוסק והמנהל של כל העניינים, ולכן לפני כעשר שנים, הסכימה לעבור 'זמנית' לכפר-הנשיא. פה נהנתה מהנכדים והננינים, ובכלל מההרגשה לחיות בינינו. בזמן האחרון, לאחר שחלתה, לא שבה לאיתנה, והיה קשה לראות איך שהיא הולכת ודועכת, למרות שתמיד הקפידה להיראות "טיפ-טופ" ולא אהבה שיבקרו אותה בימים ש"היא לא מרגישה כל כך טוב" כפי שנהגה לומר. וכך הלכה היא מאיתנו, בשיבה טובה וכמיתת נשיקה, כשמסביבה כל הרכוש האמיתי: הבת, משפחתה והצאצאים. כעת אנו נפרדים מאשה אצילה וטובת נפש.

יהי זכרה ברוך

יצחק עזר

בצער אנו מודיעים

על פטירתה של

גב' לילי פרידמן

שהלכה מאיתנו בשיבה טובה

תנחומינו נתונים למשפחה העניפה

כ"ח בשבט תשמ"ח (1988)	מר אברהם רזניק
ל' בשבט תשכ"ד (1964)	גלעד היימן
ל' בשבט תש"ן (1990)	שלום דיוויס
ב' באדר א' תשמ"ג (1983)	גב' רג'י פרידלנדר
ד' באדר א' תשמ"ז (1987)	צבי לבינסון

על יצחק חנקין ז"ל

השבוע נטמן בבית-הקברות בתל-חי, איש נוסף משורת הנפילים שקבעו את גורל הגליל-העליון והמדינה. הכוונה היא ליצחק חנקין, איש מטולה, אולי נצר אחרון של משפחת השומרים או לפחות מאלה שגדלו על תורתם ומסורתם. אין לי הרבה פרטים על קורות חייו, שבטח יתועדו בידי ההיסטוריונים. אבל הוא גם קשור עם ראשית קיבוצנו, בגילגולו הקודם כמשלט צבאי.

הימים הם ההפוגה הראשונה במלחמת העצמאות, לאחר הפלישה הסורית לגליל-העליון וכיבושה של משמר-הירדן. החזית שעמדה לפני הפולש היתה מאוישת בדלילות. בתוכם היו גם חיילי הפל-הייב, מבין בניו ומשפחתו של השייך אבו-יוסוף מטובא, עם מפקדם יצחק חנקין, והם היו פרושים בצד הדרומי של המובלעת הסורית.

עם כניסת ההפוגה הוחלט, על ידי מי שהחליט, להקים משלט צבאי נייח במקום היחידות הצבאיות הניידות, ועל ידי כך לשפר את המצב בשטח וגם לשחרר את יחידת הפל-הייב למשימות שהם התמחו בהן, כמו סיורים ופשיטות לשטח האויב, להבאת שבויים ובקר(!!)

להקמת המשלט, בחרו באחד הגרעינים להתיישבות שחיו לאפשרות לעלות על הקרקע, והפור נפל על "קבוצת-הבונים" בחדרה. היות ותפישת המשלט תוכננה לקראת סוף ההפוגה הראשונה בקרבות, הגיעה משלחת של חברי "הבונים" לראש-פנה, ביניהם המפקד המיועד של הנקודה, יצחק עדר, ושני משקיטים, איזק פוטש וג'וני טנא ע"ה. במפקדה הצבאית שהיתה בבנייני המשטרה שם, המשך

היכנו לנו 3 חיילים, יצחק חנקין ושניים מחיילי הפל-הייב, כדי לקחת אותנו למקום, ולקבוע את מיקום העמדות. יצאנו לדרך, ברגל כמובן, דרך שדה התעופה לכיוון כפר ערבי נטוש ב מנסורת-אל-חית, מרחק של כחמישה קילומטר מזרחה. בצאתנו מהמפקדה, פגשה אותנו בטי קזלמן (דוארי), שהיתה בדרך מכפר-בלום לחדרה, ובשמעה לאן פנינו מועדות, הצטרפה אלינו.

הסיור בוצע כמעט לפי התכנון, אבל למקום עצמו לא הגענו. כי בבואנו לסיבוב השביל במורד לכפר, בערך במקום בניני הפרוייקט כיום, אמר חנקין שלא כדאי לגשת הלאה, כי יש הרבה סורים המסתובבים בשטח ולא רוצים לעורר חשד שיתרחש משהו. לכן הסתכלנו על המקום מרחוק, כמו שמשהו השקיף על הארץ מהר נבו, מבלי שיכולנו להבחין בטיב השטח.

הזכרון שנשאר אצלי מסיור זה, הוא שהיה יום חם מאוד ויצאנו ללא מימיות לשטח, פרט לשניים בחגור של החיילים המלווים, שהיו כטיפה בים להדויות הגרונות. סבלנו נורא עד שחזרנו למסעדתה של גיטל ולמשקה שמצאנו שם.

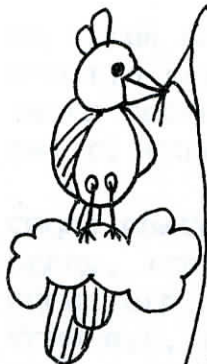
ליצחק חנקין היה חוש מפותח ליחסי ציבור, לפרסום יחידתו, כך שהביא גם מצלמה איתו, וקיימת תמונה שצולמה על ידי אחד החיילים, של כל החבורה, אי-שם בין הסלעים ליד תל-דומן.

בעת העלייה על הקרקע, נמצאו חיילי הפל-הייב בסביבה, בבסיסים בטובא, שכל תושביה פונו, ובתוקף תפקידי כמא"ז המשלט, הייתי מבקר שם לתיאום פעולות בשטח. עם יציאת חיילי הפל-הייב מהאיזור צפונית, לכיוון הגבול הלבנוני, נותק הקשר עם מפקדם יצחק חנקין.

והייתי הישוב בטח זוכרים את הדו"ח שמסרו חברי המשלחת בחזרתם לחדרה, שהיה מאד שלילי מבחינת אפשרות פעילות חקלאית מחמת הסלעים, בזמן שאני לתומי אמרתי ש"זה לא נורא ונדמה לי שאין שם הרבה אבנים!!"

בשנת 1988, במלאת 40 שנה לכפר-הנשיא, הוזמן יצחק חנקין אלינו לערב שהוקדש ל"אנו-והסביבה", ועל היחסים שלנו עם ראש-פנה וטובא. היתה זו פגישה מרגשת אבל גם קצת עצובה, כי ראינו שהמפקד החרוץ והפעלתן דאז, נהפך לזקן בא בימים, שזכרוננו בגד בו לפעמים, גם אם מאד נהנה מהפגישה. כאמור עבר הוא לפני שבוע לעולם שכולו טוב.

יצחק עדר

מרכולית - שיבו

אנו נפתח את המרכולית
בכל יום שני
בין השעות 13:00 - 15:00 .
לנוחיותכם ושרותכם,
החל מהתאריך 30.1.95 .
להת' - הצוות

25.1.95

לחברים שלום,

עקב בעיות כוח אדם במכבסה, הכביסה תחזור לאט מהרגיל.

יתכן והתאים יהיו מלאים יותר.

אנו מבקשים את הבנתכם וסבלנותכם.

הבעיה מטופלת על ידי המוסדות ונשתדל לעשות כמיטב יכולתנו.

אתכם הסליחה
צוות המכבסה

19.1.95

הכנה לפרישה מעבודה

חבר/ה יקר/ה,

בעקבות הפגישה האחרונה של הסדנא, אנו מבקשים ממך לענות על ארבע השאלות בטופס זה.
(אין צורך לחתום את שמך).

בתודה עבור שיתוף הפעולה.

מאיר ריינס והנרי בן יהודה
צוות תעסוקה ושעות הפנאי

אנא החזירו את הטופס לספריה עד יום שישי 27.1.95.

תעסוקה	פנאי
1. האם ברצונך להמשיך בעבודתך הנוכחית לאחר גיל הפרישה? נא לסמן: כן לא הערות	1. האם יש פעילות מסויימת שאת/ה היית רוצה לעסוק בה בשעות הפנאי? נא לפרט.
2. האם יש לך רעיון בקשר לתעסוקתך האחרת בעתיד? כן לא הערות	2. האם יש לך הצעות בנדון, לגבי חברים מתבגרים? נא לפרט
הערות כלליות:	הערות כלליות:

24 בינואר 1995

מס' **38**

ישיבת נ. כח אדם

יום א' 22.1.95

נוכחים: בוב ו., ארי שטיינר, ג'וני פ., אורי א., כוכבה
נעדרים: רוי ב. (בתערוכה בת"א)

(1) תפקיד הועדה באופן כללי: לתאם בין חברים למקומות עבודה ומילוי משרות ע"י חברים פנויים/מתאימים.

(2) עבודת חוץ: החלטנו שתקום תת ועדה שתטפל בכל הנוגע לעבודת חוץ שחבריה הם ג'וני פ. ואורי א. הם יבחרו אחד מעובדי החוץ לשבת אתם בתת ועדה.

(3) מברנות: אנו שמחים לבשר לציבור שבעקבות המאמצים הנמרצים של ארי שטיינר ואורי אדלשטיין, חזרו כ- 80 חברים לרשימת התורנויות.
עקב כך ניתן היה להוסיף את השמירה בשער בשעות 18:00 - 20:00 למעגל התורנויות וכן לאפשר ביצוע התורנות אחת לחמישה שבועות במקום ארבע (כפי שהיה נהוג) ברוב מקומות העבודה.
יש עדיין מספר חברים שלא רצו ולא הצלחנו לשלבם והועדה תידרש לטפל בנושא.
לגבי שמירה - תהיה ישיבה נוספת.

(4) בעיות שוטפות: נערכה שיחה ארוכה על נושאים רבים והתחלנו בטיפול המתאים. הצעות מחברים תתקבלנה בברכה.

Have a nice day!

בוב ויניו - נ. כח אדם

מרכזית טלפונים

במסגרת הסבת המרכזיה שלנו לחי"פ סיפרתי ותוספת שלוחות פנים, ישונו מספרי הטלפון של הקבוץ במהלך השנה הקרובה.

חברים וענפים מתבקשים להמנע מלצבור ניירת שעליה רשומים מספרי הטלפון הנוכחים מעבר לצרכים המידיים. בכלל זה: כרטיסי ביקור, ניירת מכתבים, הזמנות, חשבוניות, מעטפות וכו'.

אנו מקווים שהמרכזיה החדשה תותקן תוך 3-4 חודשים, אך לא ברור מתי בזק יבצע את השינוי לחי"פ ספרתי.

אורי אדלשטיין.

י"ט שבט תשנ"ה 20.1.95

סכום ישיבת המזכירות מס' 39

שהתקיימה ביום 18.1.95

נוכחים: נעה, רחל א., מכאל כ., רחל ג., ג'ייסון, שלמה וו., דייב, תמר.
נעדרים: אורי, שבי, רענן, צביה.

אישור דו"חות הישיבות הקודמות:

סיכומי שתי הישיבות הקודמות אושרו.

הסכם קליטה: (בהשתתפות דוד א., רותי ג. וארנולד מוועדת קליטה)
בשנים עברו היה נהוג להחתים נקלטים על הסכם קליטה שנוסח ע"י התק"ם. נהוג זה נפסק בשנים האחרונות, אולם על פי בקשת המזכירות דנה וו. הקליטה בטיוטה של הסכם מחודש. בדיוני הוועדה עלו מס' שאלות. בדיון המשותף העלו חברי וועדת הקליטה את השאלות, היתה התייחסות ראשונית, וסוכם לתת לחברי המזכירות פסק זמן של שבועיים - שלושה על מנת לגבש עמדות ולברר את הטעון ברור.

הסבת בית יונתן למעון יום: (בהשתתפות חברי וועדת החבר המבוגר וועדת הורים):
בשעתו, כאשר שופץ בית יונתן הוא נועד לשמש כבית סיעודי, בעיקר לחברים המחלימים לאחר ניתוח וכו'. לאחרונה גובר הצורך במתן טיפול והשגחה להורי חברים, כאשר ההורים כבר הגיעו לגיל מופלג, וגם ילדיהם מתבגרים, ומתקשים לעמוד במטלה של טיפול יום-יומי בהוריהם.
המזכירות דנה בהצעה להפוך את בית יונתן למעון יום לקשישים. מטרת השינוי היא לנצל את כוח האדם המועסק היום בטיפול בקשישים (רחל ג'קסון + מט"ביות) כך שלא הוצאה נוספת ניתן יהיה לספק טיפול והשגחה במשך כל שעות היום.
בדיון הודגש, שכרגע אין כוונה לתת השגחה של 24 שעות ביממה, אם כי המזכירה יחד עם הגורמים הרלוונטיים פועלים במרץ להשגת האישורים והמימון להרחבת בית יונתן ולהפיכתו לבית סיעודי לכל דבר.
רחל ג'קסון לקחה על עצמה להיות אם הבית של בית יונתן, אך נדרשת גם פונקציה של מנהל/ת למקום (במשרה חלקית).
סכום: המזכירות מברכת על המהלך המוצע, תוך הדגשה שההוצאות לתפעול הבית לא תעלינה על ההוצאות של היום.

בקשות לשנת חופש והודעה על עזיבה:

תמר מסרה שאיתמר ומיכל עזר, ודוד (שלופה) ארנברג בקשו לצאת לשנת חופש.
יניתה וזאבי ניצן הודיעו על עזיבה.

החזקת ילדים בשנת חופש:

על פי התקנון, ניתן לחבר היוצא לשנת חופש, לצאת לפני בן הזוג לתקופה שלא תעלה על שלושה חדשים. לאחר חודש, על פי התקנון עליו לשאת במחצית העלות של החזקת ילדיו בקבוץ. המזכירות החליטה שבמקרה שכן הזוג הנשאר אינו עובד (כולל חופשת לידה), תהיה ההשתתפות בגובה המלא של החזקת הילד.

הוספת מרכז וועדת החברה למזכירות:

המזכירות סבורה שהעובדה שמרכז וועדת החברה אינו חבר מן המניין במזכירות פוגעת בעבודתה, מכיוון שנושאים רבים שייכים לשני הגופים, ועל כן חשוב שיהיה קשר יותר אורגני בין המזכירות וו. חברה.
ההצעה לצרף את מרכז וו. החברה בתוקף תפקידו תבוא לאישור האסיפה והקלפי.

סכמה: תמר

גיוס למשמר האזרחי

1. לקראת סוף פברואר 95 עד תחילת מרץ 95 יפתח קורס יחידה מיוחדת (מתנדבים במדים) במסגרת המשמר האזרחי (משא"ז) בתחנת ראש פינה.

2. קורס זה מכשיר מתנדבים במשא"ז לעבודה במדים יחד עם שוטרי הסיור בתחנת ראש פינה בנושאי פלילים ובט"ש.

3. תנאים:

- א. רישום פלילי תקין
- ב. גיוס למשא"ז ה"כחול".
- ג. ביצוע תחקיר בטחוני וקבלת אישור העסקה.
- ד. התחייבות ל 12 שעות פעילות (לפחות) מידי חדש + הדרכות + פעילות בחגים, ארועים חריגים וכו'.

פקד דב ריינר
מפקד המשא"ז

בדבר פרטים: לפנות לחיים בסו

PARENTS PAGE

- * "Habonim" had a (very impressive according to eye-witnesses) stand at the Industrial Exhibition in Tel-Aviv, and "Migra-Leaf" displayed its wares at the Exhibition of Alternative Medicine held this week. Practical results will hopefully be felt later on, but both stands attracted quite a lot of interest.
- * Last week I spent a morning at "Meigal Centre" the agricultural research station of the Upper Galilee, where four of our members (George, Hilah, Yehuda and Keren) are employed. They do practical research according to the needs of the area in such varied subjects as "How best to feed carp" "Safer vaccine for poultry diseases", and so on. They also have a very nicely equipped educational department, where Einav Golan and Anat Nitzan (amongst others) prepared their final papers for school (Einav on poultry, and Anat on the subject of budgerigars.) George runs the library (mostly scientific pamphlets from all over the world) and helps scientists to put their requests for stipends from abroad into legible and understandable English. "Not every scientific genius has a talent for languages" comments George....
- * After many many years of running our "Super" Rhoda has given over the reigns to younger hands. This is really the end of an epoch - she started off in a tiny room in one of our wooden huts, and gradually expanded into our present emporium.

So, time marches on..... SHABBAT SHALOM

I N G E

We greatly regret to announce
the passing of

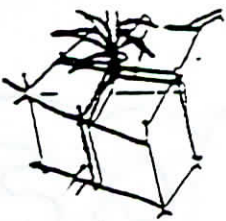
LILLY FRIEDMANN

Our condolences to the family

JAHRZEIT

28 Shvat 1988	Mr. Abraham Resnick
30 Shvat 1964	Gilad Hyman
30 Shvat 1990	Shalom Davis
2 Adar B 1983	Mrs. Reggy Friedlander
4 Adar b 1987	Zvi Levinson

MAZAL TOV

0* HAPPY BIRTHDAY *

* * * * *

29.1 John Harmatz
Raviv Pearlson

30.1 Mrs. Claris Burman
Israel Hadar
Dinah Kramer (Ben-Zvi)
Donny Waller (M' Cohen Grandson)

31.1 Yagil Oren
Motar Nevo

1.2 Willy Pincus
Shosh Solomon
Dudu Palma
Mor Collins
Shlomi Zolti

2.2 Ilan Ginat
Lital Amar
Ido Fuchs

3.2 Mrs. Hilda Berke
Inbar Harman (G' Rifkind Granddaughter)

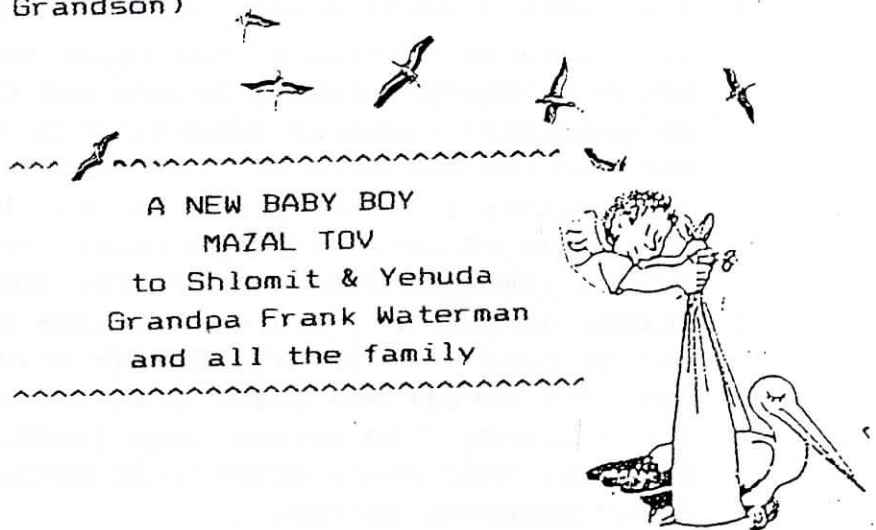
4.2 Bob Vigneaux
Keshet Ben-Chaim (Granddaughter)

* HAPPY ANNIVERSARY *

* * * * *

1.2 Mali & Yaniv Glick

2.2 Ari & Gilad Steiner

NEWS OF THE WEEK

* Mrs. Friedmann came to us as a parent-resident some years ago, after a life-time of wandering as a result of the Holocaust. After being widowed, she found a haven of rest in Kfar Hanassi in the midst of her loving family, and had the pleasure of seeing her grandchildren and great-grand-children grow up around her. May she rest in peace.

* And life goes on. In the "House of Gold" (chosen name for the club-room for veteran members) activities are starting. You may buy home-made jam from there, have your batteries re-charged, tapes recorded, and there are plans in plenty.

Contd. →